

ÅRGANG XVIII

WINNIPEG, MAN. TORSDAGEN DEN 1:sta JUNI, 1911.

Nr 22

Hur kan fick reda på det.

— Du skulle inte kunna tro, att Lundbergs palatset är rysligt ohälsosamt, hva?

— Nå, det är ju modert på alla vis.

— Ja, men jag fann ut att det var rysligt ohälsosamt.

— Det var tusen smart gjort, af dej, Charles.

— Jo, sir du, jag hälsade på miss Elsie, men så en kväll kom Lundberg själv i talte om att han skulle så be-
nen af mej om jag stack nån den igen, ser du.

Förklaring.

— Du som är så djärv smart, du Petson, kan du säga mig hvarför hustrun mor kallas svärmor?

— De är väl lätt att beröpa. Man kan ju knappast tänka på en utan att svära.

Bokstafigt.

Ehuru det är inte just särdeles mycket af hälsans synes kan dock hvem som helst se att han har sin fars näsa.

GREFVENS DUBBOR.

Byhistoria från Skåne.

Otto hette han. Ett ovanligt namn hade han, och en ovanlig karl var han: fast han bara var hofverbonde under Barsebäck, var han du och bror med gamle greven själv. Ar det inte sant? Jo, du, är det så, fast det är långesen både Otto och greven gingo hadan.

Otto var en fäslig karl att kunna springa: där var inte många hästar, som kunde hålla ut med honom. Otto Träfvare kallade de honom också i hans unga år.

Greven blef så fäsligt dällig i ma-
gen en dag. Där skulle han ridande
bud till Lund till en professor, men
alla hästarna voro ute, för det var i
den bråda tiden. Greven
jämtrade sig, och betjanten ref sig i
bådet.

— Jösses, jag skall rädda intill
Lund! sa Otto. — Det ska gå på fem
minuter! Det vill säga: här är
dryga två mil till Lund — jag ska
springa dit på halfannan timme, om
jag får mig en bra pillekarkare, in-
nan jag ger mig af! sa Otto.

Han fick två stycken och en specie,
som han skulle köpa mediciner för.
Och så lade han i väg. Det var
händingen hvad det gick!

När han kom till Lundeby, gäst-
gästfärgård, stannade han och pu-
lade. Han ville allt bra gärna ha
sup, för nu hade han "blodigt
land", men han hade inga småpen-
gar.

Han tittade in genom det öppna
fönstret. Hille min gon! Där satt
en och där satt två af hans gamla
bekantningar, och när de fingo syn på
Otto, kallade de på honom bjödo ho-
nos in och trättade i honom ett par
upar. Otto blef glad i hägen, glöm-
de bort grevens dåliga mage och
ans duktiga kapp, men specien kom

En finfint utväg.

Uppå en krona af kristall
får lånas kronor af metall.

Dock vill man undgå gästerns dom
får kronans plats ännas tom.

Med slughet och en paraply
man skapar lätt en krona ny.

Se'n sägs till vännen på besök,
att kronan döts på grund af stök.

KORISTSKÖNHETER I MAX DILLS SÄLSKAP,
som uppträder på Walker Theatre hela nästa vecka.

han ihåg. Och den blottade han ov-
dentligt — där var inte mycket kvar
af den, när han satte ästad mot Lund.
Och inte gick det så fort här:
den rakaste vägen är den genaste,
heter det. Men Otto sprang i så män-
gh krumbukter efter de sista supar-
na!

När han kom till Norre tull i Lund
var han rent utslädd: han måste in
och få sig en rivare. Det fick han.
Han fick så länge, tills specien hade
"gått till Per Matts hös". Se'n som-
nade han och vaknade inte förrän på
gullskvisten. Då tyckte han det var
för sent att gå till doktorn den da'n
så han gick och lade sig i en hälm-
stack vid Helgona gård.

På natten vaknade han. Blef elän-
dig när han kände i fickorna och kom
i båg, hur han utträtt sitt ärende.
När han funderat litet, tyckte han
det var bäst att springa hem till Bar-
sebeck och få pengar — kanske ville
ladugårdsfogden låna honom litet.
Utan pengar kunde han ju inte få me-
dikamenter. Rände han riktigt, kun-
de han vara tillbaka i Lund innan da-
ger och hemma i Barsebäck för andra
gången till frukostdags. Så kilade
han.

När han fått ladugården vaken fick
han först ett par "burrilar"; se'n
fick han veta, att greven hade blivit
bra strax Otto gitt sig i väg och att
han hade gått hela kvällen med kapp-
pen i hand och väntat att få klä upp
Otto. Han hade varit arg som ett bi.

Otto tänkte, att det var lika godt
att hoppa i det som krypa i det —
och därför gick han bittida på mor-
gouen in och fick sin tröja bankad.

Först vankades där en portion för
det han blivit borta, och den tog Ot-
te emot — han visste, att han hade
förtjänat den!

Men när det så kröp fram att han
hade supit upp specien, så fick han
en dosis till. Otto tog emot en stund,
men så sa han:

— Hör nu, Verr greve! Nu har jag
fått för minst sex riksdaler! Nu kan
det vara nog, tycker jag.

Greven blef alldeles ursinnig och
började på ny kula. Då sa Otto:

— Nu går jag!

Och han ville palla sig af, men
greven ställde sig vid dörren och lar-

de! Och nu ska vi vara värdar och
bröder ser du!

— Åh i nådningen heller! sa Otto
och skubade sig mot dörren.

— Det är allvar — för du har kan-
ske frästat mitt lif i dag.

— Det gjorde jag kanske den da'n
jag blef borta med medicinen också!
sa Otto.

— Du är en kvick attan, Otto! Skäl
bror! Och nu ska du flytta in i din
gård igen, och där ska du få be-
tänkt att göra dagsverken oftare än du själv
vill. Är du nöjd med det?

— Tack ska bror greven ha! Det
var inte småsaker det! Ja, då kallar
jag dig för du, när — ingen hör det!

— När du vill, Otto! Om så kungen
själf hör på!

— Kors i Jöss ändå! Det trodde väl
ingen, när jag blef född, att jag skul-
le bli dubbor med greven på Barse-
beck! Farväl då! Och efter som-
na äro sådana djärvnans mostrar
så kan bror greven ge mig en sup till!
Hvaaa?

Det fick han, och så gick han.
Nu blef Otto färdigt hörsamt till
sinnet för det där brosket, och en
gång när han var litet i sausen talte
han om att han var bror och du med
greven. Då blef han förstas gräsligt
begrindad, och där var en, som slog
vad med Otto, att om han tordes säga
du till greven, så de borde på't alle-
sammen, så skulle han få femti rik-
daler. Det där grodde i Otto.

Inte tidt gick han ut på arbete nu
och ladugården skickade aldrig bud
på honom. Men i hostad tyckte han,
att han skulle hjälpa till ändå.

Så justament som allt höstfolket,
en dag låg ute och åt vaxer, kom
greven ridande förbi dem. Då säger
den där betjanten, som hade slagit
vad med Otto.

— Hör du, Otto! sa han, — du kun-
de gärna ta' och be' din vän och bror
greven, att han bjuder oss på en mer-
aftonsup i den här vännen! Det gör
han gärna för din skull!

Och alla slogo ju till ett gapgrin.
Men som greven kom midt för
dem, steg Otto upp helt lugnt.

— Goddag, bror greven! sa han.
Hären höll på att resa sig på hö-
stfolkets hjassar. Hur skulle detta
gå?

— Goddag, bror Otto! sa greven
och nickade så gemyttigt. — Hur står
det till?

— Åhjo, tack! Men det är bra
varmt i dag, så du kunde gärna ta'
och bjuda på en liten pärla, ser du?

— Otto du, det ska' jag ta' mig da-
lern göra — för din skull, bror.

Och så red han bort till ladugår-
den och gaf order om brännvin.
Otto satt lugnt och satte i sig sin
mat, men de öfriga tordes knappt dra
andam.

Han red antagligen hem efter
bössan och kommer se'n igen och skju-
ter honom! Han trodde väl Otto hade
blivit solstungen och förlorat för-
ståndet! Hiskade vadhällaren.

made på innerhänd.
Till slut blef Otto också arg, tog
kappen, bröt den tvärt af och slängde
bitarna genom fönstret. Då ringde
greven och betjanten kom upp — om
ett ögonblick var han tillbaka med ett
par karlar. Och Otto fick mycket
pygel, och så blef han smiten ner för
trappan med det beskedet, att han ef-
ter den da'n aldrig skulle få visa sig
på godsets mark, utan vara sitt lilla
hemman förlustig. Ja, Otto gick och
ingen såg till honom på länge.

Så en dag var greven ute och red
i skogen. Hasten skyggade till, och
greven trillade af och vrickade foten,
så han kunde inte resa sig. När
han såg upp, stod Otto bredvid honom
med en stor knölpåk i handen. Gre-
ven blef het om oronen, men höll sig
strank.

— Kom hit och hjälp upp mig, du
Otto! sa han. — Jag är som morbul-
lad i hela kroppen!

— Precis som jag sist vi träffades!
sa Otto och flinade så smått.

— Jag var kanske litet het, du, den
gången! Gaf dig kanske litet mer än
du hade förtjänat.

— Det är annars inte grevens sätt,
det! Jag är rädd, jag är skyldig gre-
ven litet se'n dess, jag!

Greven kröp ihop. Nu kommer
det! tänkte han.

— Hvem har inte gjort en dumhet,
Otto?

— Ja, det hade jag ju gjort — det
fick jag smör för. Men det är väl de
fyra riksdalerna — dem har jag inte
kunnat betala igen. Jag har ju strä-
kit omkring på vägnarna mest — och
där hittar man inga specier. Om jag
nu lyfter upp greven på hasten och
hjälpas greven hem — så kanske vi
är kvitt.

Greven hade väntat smörj och blef
helt förtvuffad. Otto hjälpte honom
lem, som om det hade varit hans
egen far.

När de kommo fram, sa greven:
— Nu ska du gå in med och få ett
glas vin — riktigt smållkork, ser du!

— Tack, jag tror halve jag ta' en
sup af det stora glaset — det är lä-
ge se'n jag fick någon nu.

Greven stod litet och harklade sig,
medan Otto sop.

— Nu ska du ha tack, Otto! Du är
ta mig daler en krona till kropp, är

Men efter en stund kom ladugården
med ett helt ankare brännvin.

— Det är du, Otto, som står i och
bjuder! Och greven, att du skul-
le mata så, att där blef en öfver till
dig själf extra, se'n de andra får svar
sin!

Då tordes ingen öppna mun, för-
än Otto persvalade. Efter hand
hämtrade de sig — utom vadhällaren:
Han bara riste på hufvudet hela da-
gen. Så på kvällen sa han:

— Du förstår väl, Otto, att det var
bara skoj det där med de femti kro-
norna — där var allting någon som
"slog af", du!

— Står du inte vid ditt ord, sa Ot-
te, — och plockar hit pengarna — här
är vittne på hvad du sa' ser du — så
säger jag till min vän och bror gre-
ven, så tar han hand om saken, och
då tar dig sablen, ser du! Nu går
jag för resten hem och ta' mig en
lur — jag gitter inte gå längre i
dag. Praktiskt brännvin bror greven
har! Farväl med er, gamla ok!

Alla strödde efter honom, och en
tog i sin häpenhet af mossan — all-
deles som han brukade för greven
själf.

Det dages att vara bror med de
förmåna, ser ni! sa den gamle fattig-
husgruben, som berättade denna by-
historia för mig.

(G. H. T.) Henrik Wranér.

UTLANDSSVENSKARNE OCH
DEN S. K. TIÖARSLAGEN.

Den 1 oktober 1894 trädde i Sverige
i gällande kraft en lag, som bestäm-
mer, att svensk medborgare, som vi-
stats tio år i utlandet och icke på
svenskt konsulat gjort en anmälan un-
der vissa formaliteter om sin önskan
att förbliva svensk medborgare, helt
enkel förlorar svenskt medborgar-
skap, och därför blir "internationell
löslöfvar".

Denna lag har vällat många sven-
skar obehag och trakasserier, när de
efter en mer än tioårig bortovaro från
fosterlandet kommit tillbaka för att
slå sig ned där. Särskildt har denna
lag orsakat många gånger varit den val-
kostnadsfulla, liksom Sveriges rege-
ring mot svenskanerikaner, när de
efter många års mödor återvandt till
fosterjorden med tanke på att slå sig
ner där. Resultatet af lagen har
dess fall vännen blivit, att de rest
tillbaka till Amerika, och Sverige gått
mist om deras sparade penningar och
svad värdefullare är deras erfarenhet
och vidgade syn på lifvet.

Allt sedan lagen tillkom har det
bland utlandssvenskarna rådt stor
harm mot densamma. Då lagen stifta-
des tog man, liksom så många andra
gångar både fört och senare Tysk-
land som förebild. För Tyskland har
emellertid denna behandling af hem-
vändande medborgare visat sig skad-
lig och onyttig, och Tyskland står nu
i begrepp att uppläsa det ödesdigra
stadsgudet.

Detta har naturligtvis givit ut-
landssvenskarna i olika delar i världen
en öskt anledning att gifva luft åt
sina känslor.

För ett par veckor sedan diskutera-
des frågan i Svenska Föreningssam-
fundet i Paris, som gjorde följande
utlåtande:

Då tiöarslagen af den 1 okt. 1894
föreskräfs straffvandet, att samla ut-
landssvenskarna, i det den motverkar
deras intresse för och kärlek till hem-
landet:

då den skapar en klass af nationellt
hemlösa personer, som utan egen vilja
eller vetenskap förlorat sin svenska me-
borgarskap:

då slutligen dess bestämmelser icke
ur någon synpunkt äro nödvändiga,
så anser motet, att det ur utlands-
svenskarnes och därmed också ur
fosterländsk synpunkt är i hög grad
önskvärdt, att sådana lag upphäves,
alla helst som detta icke torde me-
döra någon olägenhet.

Ja, hvarför icke laga steget fullt ut
och efterlikna den engelska lagstift-
ningens "en gång engelsman, alltid
engelsman". En engelsman kan hur
många år han än varit borta från
hemlandet anropa sitt kgligats be-
skydd, och har han än under sin bor-

tovaro blifvit medborgare i en annan
stat, från den stund han åter beträder
Englands jord är han åter engelsk un-
dersåte.

Respektera det gamla, ty det är
det ungas fader. Men respektera
äfvén det nya, det unga, det fri-
ska och det sprudlande.

Funnas det ej missade, så skulle
världen stå still. Det blifve ingen
utveckling, och bristerna skulle ej af-
hjälpas.

W. F. YOUNG, P. D. F.

178 Temple St., Springfield, Mass.

LYMAN'S LIMITED

Montreal, Canada Agents

Tiffindallies hos Martin Bole & Wynne
Co., Winnipeg. — The National Drug &
Chemical Co., Winnipeg och Calgary, och
Henderson Bros. Co. Limited, Vancouver.

Personer med erfaren-
het använda
DE-LAVAL
Cream Separator.

Är det ej af betydelse för er, som tänker
dåna på att köpa en gräddseparator, att så
många som

ANDREW CARNEGIE, den store stålsmagnaten
F. G. BOURNE, president för Singers symaskin Co.
J. O. ARMOUR, hufvudman för Armour Co.
HENRY WILLIAMS, president för Sherwin-Williams
Paint Co.

JOHN ARBUCKLE, den store kaffe-fabrikanten
J. C. KOAGLAND, president Royal Baking Powder Co.
C. L. TIFFANY, den framstående New York juvelaren
C. W. SEAMANS, president för Remington Typewriter
Company

GEO. J. GOULD, den store järnvägs-magnaten
HON. WM. J. GAYNOR, New Yorks borgmästare
SIR WILLIAM MACKENZIE, president för Canadian
Northern Ry.

och många liknande dessa smott framstående mejerihand-
terare liksom stora ledare af andra företag hvar och en
försedd med stora personliga erfarenheter och goda om-
dömesförmåga, och auktoriteter rörande separatorer äro
bland de 1,250,000 som använda De Laval Cream sepa-
ratorer.

The De Laval Separator Co.
Montreal WINNIPEG Vancouver

HUDSON'S BAY COMPANY
INCORPORATED 1670

Hallå! Se hit!

I dag är Tag Day, den dag då alla böra bidraga — om och aldrig så litet — till Ninette Sanatoriet, till kampen mot tuberkulosen. The Hudson's Bay Company är mycket intresserad för Ninette Sanatoriets stor-
artade arbete, och som ett uttryck för detta intresse vilja vi donera 5 procent af bruttointkomsten den 1
juni, Tag Day, till denna institution. Vi inbjuda eder alla att i dag komma och hjälpa oss att öka den sum-
ma som skall komma sanatoriet till godo, och dessutom ha vi den ägen, speciellt nedsatt priserna mer än
någonsin skett i Vesta Canada. Ni har sålunda ej blott tillfredsställelsen att 5 cents af hvarje dollar ni ger
ut hos oss går till Ninette-sanatoriet, ni vet och att ni får hvarje sak — hvad ni än köper — för så oerhördt
billigt pris att ni får dubbelt nöje af att göra edra uppköp hos Hudson's Bay Company i dag, den 1 Juni,
Tag Day.

Stort godtköp i damhandskar!

45 CENTS LISLE DAMHANDSKAR FÖR 19c.
Hvita Lisle Damhandskar — Silk Taffeta Finish, 2 perknäppen, förstklassig form. Storlek 6, 6½ och
7. Vanligt pris 45 cents pr par. Nu 19 c.
30 Cents Lisle Damhandskar för 10c. Lisle Damhandskar, extra Kvalitet, endast i hvitt och svart. 2
knappar. Storlek 6, 6½ och 7. Vanligt pris 25 cents och 30 cents. Nu 10c.
INGA TELEFONORDERS EXPEDIERAS.

Storartadt godtköp! Tvättkostymer för gossar.

D. B. Militär Kostym — Låne crash, sidoknappar, Bloomer byxor, mycket sval och klädsam kostym för
små gossar. Storlek 2½ till 6 år. \$1.25
Rysk Tunic Kostym — Med self tie, lös bröstlapp, broderad. Bloomer byxor. Af äkta lawn. Storlek 2½
till 5 år. Pris \$1.25
Rysk Sommar Kostym — Krag med hvita broderier, lös bröstlapp, broderade Bloomer byxor. Gjord af
lawn zephyr. Storlek 3 till 5 år. Pris \$1.75
Regulation Sjömans Kostym — Med marinblå kraga och lösa manchetter. Byxor af vanlig modell. Stor-
lek från 3 till 12 år. Pris \$2.75